

Деница Минчева

Разговори

Донесе ми нощта подарък.
Малък и грозен.
Не ми хареса.
Попита ме – „Харесва ли ти?“
Казах й – „Много!“
Обичам нощта.

Малко и крехко,
при мен дойде детето на съня ми.
Целуна очите ми и каза:
„Избрана си.“
„За какво?“ – попитах.
„Да бъдеш свободна.“ – каза ми.
„А защо до сега не бях?“ – учудих се.
„Никой не е свободен безпричинно.“ – отговори ми.
„А ти сега имаш причина.“
Замислих се.
„И каква е тя?“
„Да възмездяваш.“
„За добро и зло ли?“
„Не. Ще възмездяваш хората заедно живеят.“
„А какво е възмездието за това?“
„Смърт.“
Добра причина да се живее.
Нали?

– От какво бягаш, мъничка моя?
– Бягам от чудовището.
– Кое чудовище, дете ненагледно?
– Това, което се скри под леглото ми.
– От къде знаеш, че там има чудовище?
– Знам, защото сама го оставих
– да лежи там в прахоляка.
– От кого се криеш, дъще любима?
– От онзи, който ме нарани.
– Къде е той сега?
– Там под леглото.

- Под леглото и в мен – във сърцето ми.
- Тогава изхвърли сърцето си, мое момиче.
- Не мога. Той го изяде.

КРАЙ

© Деница Минчева

Източник: <http://denitsamincheva.blogspot.com/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11874>]